

ELISE CLAESON

Bejaka den biologiska fotbojan!

Elise Claeson, socionom, är fri skribent och kolumnist på Svenska Dagbladets ledarsida.

En ekonom är en person som kan uttrycka det självklara på ett obegripligt sätt. Hur ofta har vi inte omedvetet tänkt det när vi hört våra mest kända nationalekonomer förklara och lösa världsproblemen.

Om vi byter ut »ekonom« mot »forskare« eller »expert« blir talesättet användbart för de flesta av oss. Vetenskapliga artiklar, program och böcker blir allt populärare. Vi lekmän tycks hungra efter fördjupad kunskap. Fast mest vill vi nog få våra hemsnickrade teorier bekräftade av vetenskapen. Gärna på ett obegripligt sätt.

Ju mer begripligt ett ämne är för lekmannen, desto obegripligare blir ofta expertens invecklade uttalanden. Vetenskapen måste ju hålla distansen till det amatörmässiga folkvettet.

Ta det här med barn. Alla vi föräldrar delar en mänsklig visdom och erfarenhet, som ofta är djupt underskattad. Att vara förälder är världens finaste yrke, sägs det. Men det är samtidigt världens mest oproffsiga yrke: vem som helst kan ju bli förälder. När forskaren beskriver föräldraskapet på vetenskapsprosa kan vi alla himla oss och utbrista: det visste vi redan. Och stilla undra om forskare har barn.

Men samtidigt vet vi att något som vi alla tror att vi vet inte blir en offentlig sanning förrän någon expert bekräftar att det är så, ofta på ett obegripligt sätt.

Så här uttryckte sig tre forskare från Karolinska institutet på DN-Debatt (23/10):

»Att ha barn innebär att man delar med sig av sin egen tid till umgänge med barnen. Detta kan dock vara en positiv upplevelse och inte enbart en belastning.«

Läs detta en gång till och tänk efter. Vad sägs i denna torra KI-prosa?

Att ha barn kan vara bra för oss?

Tja, de forskare som studerat de så kallade dubbelarbetande kvinnorna hade upptäckt att »bland yrkesaktiva

kvinnor under 50 år med barn var risken att bli långtidssjukskriven mindre än bland de utan barn«.

Hänger ni med?

Jag översätter: Kvinnor som både jobbar och har barn borde vara utslitna och sjuka. I stället är de friskare än barnlösa kvinnor som jobbar.

Forskningen har upptäckt den hälsobringande moderligheten. Ha!

Ju mer begripligt ett ämne är för lekmannen, desto obegripligare blir ofta expertens invecklade uttalanden. Vetenskapen måste ju hålla distansen till det amatörmässiga folkvettet.

Tanken att föräldraskapet gör oss både lyckliga och friska må vara en nyhet för forskarna, men för de flesta mammor är det en självklarhet.

Jag har aldrig känt mig friskare, starkare och vackrare än när jag väntade barn och när jag blev mor.

Det ovetenskapliga, folkliga talesättet »att vara i välsignat tillstånd« beskriver ganska väl vad det handlar om. Graviditet och moderskap är ju inte symtom på »ohälsa«, trots sjukvårdens massiva aktivism gentemot blivande och nyblivna mammor. Det verkar som om vårdssamhället vill förbereda oss för en framtid som utslitna dubbelarbetare, när de överöser oss med järntabletter, urinprovstagnung och vägningar. Det senaste är en statlig föräldrautbildning, som Folkhälsoinstitutet sliter med och hoppas pracka på oss snart.

Den biologiska fotbojan, som feministerna talar om, kommer till slut att ta ut sin rätt.

Vi sitter för evigt fast i patriarkatets och biologins förbannelse: bara vi stackars kvinnor kan ju bli mödrar.

Därför tittar experterna på moderligheten som om den vore välfärdsstatens och naturens mest raffinerade avvikelser.

Hela mödravårdseliten tycks vilja baxa oss mot det oundvikliga svenska normalläget: ohälsa, sjukskrivning, förtidspension och ond bråd död.

När det sen visar sig att vi blir friska och lyckliga av att vara mödrar höjer vård- och forskarsamhället samfält på ögonbrynen.

Svikare, efter allt vi gjort för er, är detta tacken, tycks experterna säga mellan raderna i KI-prosan.

Svikare, verkar också RFVs Anna Hedborg säga mellan raderna när hon ondgör sig över att den flexibla föräldraförsäkringen skapar en ny hemmafrufälla (DN-Debatt 6/12). Många svenska mammor vill vara hemma med sina barn så länge som möjligt, och trivs med det. Hemmafru är som bekant det mest revolutionära en svensk kvinna kan bli i överhetens ögon. Det är att göra det mest förbjudna: att hellre låta sig försörjas av en man än av försäkringskassan.

Att bejaka den biologiska fotbojan och befria sig från sitt olycksaliga öde i ohälsoträsket är att lustfyllt häna den politiskt korrekta eliten.

Det är sånt man blir frisk och stark av.

Elise Claeson